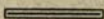

— Ако азъ не доживѣя, нека другъ се ползува отъ моя трудъ, спокойно отговорилъ Хасанъ.

— Ти си правъ, бедни работнико! — продумалъ халифътъ. Дълъгъ или кжсъ, животътъ трѣбва да се използва разумно и всѣка работа трѣбва да се извършва съвестно. Азъ ще заповѣдамъ да ти отпуснатъ още земя, а сега те прощавамъ и те моля да простишъ и ти мене. Нека Богъ продължи твоя хубавъ животъ.

И като се поклонилъ на честния работникъ, халифътъ се запжтилъ назадъ къмъ градскитѣ порти.

Прев. К. П. Домусчиевъ.

С. Чилингировъ.

Химнътъ на труда.

— Добро е времето и днесъ. Ще има
И скоро оранъ . . . — Рано й ощъ . . .
Кжде сме, де . . . Та ние сме срѣдъ зима:
Тринайсетъ часова е нощъ . . .

— На лѣто все вървимъ . . . Сѣтбитѣ избили,
Тревата на — за паша я кажи . . .

— Ехъ, стига, братко, толкова сме гнили
Въ затопленъ кжтъ. Не може тъй . . . тежи!

Ще станешъ сутринъ, па край топла соба
Лула набивай и пуши безъ край . . .

Предъ тебе възга и къркори боба,
Край тебе бабата — мърмори, то се знай!

Да пипна ралото, па хлѣбъ и чесънъ: —
По-сладко се съсъ работа живѣй.

А тъй, ни каненъ, ни калесанъ
Въ свѣта съмъ сякашъ . . . Де полето — дей!

— То нека Господъ семето да пази,
Че нашта лесна . . . Лани страшно бѣ:

И студъ, и суша рано ни нагази . . .
Де лани туй засмѣното небе! . . .

— Така, така! . . . Тя нашата е лека;

Дано е само здраве и животъ . . .

Безъ работа, не знамъ — тъй-нѣкакси човѣкътъ
Не е човѣкъ . . . — Речи го кжсо: — скотъ!